

Розстріляний рашистами
Володимир Гордієнко
аж 2 дні йшов лісом
із кулею в серці

с.5

Цікава

ГАЗЕТА на вихідні

27 квітня 2022 року №15 (228) Ціна 7 грн

● ПАНТЕОН ГЕРОЇВ

Фото із сайту dpsu.gov.ua.

Героїчний подвиг підполковника буде вписаний золотими літерами в історію українського народу.

Останні слова – «Слава Україні!»: прикордонник підірвав себе, щоб зупинити окупантів

44-річний Ігор Дашко героїчно загинув 9 квітня в ході боїв за Маріуполь

Василь КІТ

Під час спроби прориву противника він прикривав відхід побратимів. Ігор отримав важке поранення і, щоб не потрапити в полон та не дати ворогу захопити радіостанцію, він прийняв важке рішення – підірвати себе гранатою. У радіоэфірі пролунали останні слова мужнього прикордонника: «Слава Україні!».

Ігор Дашко народився у місті Самбір, що на Львівщині. Закінчив місцеву школу №1 імені Тараса Шевченка та все своє життя присвятив військовій службі у Державній прикордонній службі України. Коли почалося повномасштабне вторгнення російських загарбників в Україну, Ігор Дашко був у складі прикордонних підрозділів, які брали участь в ООС. Це вже третя ротация офіцера на схід, в зону проведення бойових дій. Ця поїздка для нього виявилася останньою.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності країни, самовіддане служіння українському народу Указом Президента Володимира Зеленського підполковнику Дашку Ігорю Тарасовичу присвоєно звання Героя України (посмертно).

● БОЛИТЬ!

Фото з інстаграм-сторінки Марини ДЯЧЕНКО.

Рашисти забрали життя в Катерини Дяченко, якій пророчили велике майбутнє в художній гімнастиці.

«Тато з донькою загинули від удару ракети по будинку, а мати з сином – у розбомбленій лікарні» Трагедія української родини із Маріуполя

Трагедія української родини із Маріуполя

● КРИЛА, ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ

Фото із сайту armyinform.com.ua.

Не дай Бог нікому залишати рідну домівку під обстрілами. А тільки тих, що виїхали з України, вже налічується понад 5 мільйонів осіб.

Як у «Рукавичці»: бабуся прийняла в своїй хаті 5 родин переселенців

— Так багато дитячого сміху, як зараз, тут не було чутно, певно, з 2000-х років, коли я ще була малою, — каже Уляна, дивлячись на юрбу галасливої дітвори, що весело ганяє вулицею

Оксана СКРИПАЛЬ

ЧУЖОЇ БІДИ НЕ БУВАЄ

Жінка жила в Києві, а коли столицю почали бомбардувати, вирішила, як і сотні тисяч українців, тимчасово евакуюватися в рідне село. Її мама мешкає на Львівщині у трикімнатній хаті. Запросила подругу Олю з 6-річним сином Ромчиком.

А потім Уляна з мамою стали кликати до себе вимушених переселенців із дітьми, які були змушені покинути домівки в окупованих селах та містечках Київщини. Зараз у хаті живуть вже п'ять родин — 11 дітей і 7 дорослих. Жінки кажуть: якби Уляна не прихистила, не знають, що було б з ними усіма.

Жінки кажуть: якби Уляна не прихистила, не знають, що було б з ними усіма.

І хоч хата невеличка, місця вистачило всім. Малеча спить на ліжках, розкладних кріслах, дорослі та старші діти — здебільшого на підлозі. Коли вимушені переселенці написали в місцеву групу в соціальній мережі, що треба ще дитяче ліжечко, вже протягом пів години одна з небайдужих жінок його принесла. Сусіди підтримують тими продуктами, які мають, — молоком, сиром, сметаною, яйцями, картоплею та іншими овочами. Приносять і дитячі речі.

Закінчення на с. 7

с. 4

● ПОДАЛІ ВІД МОСКВИ!

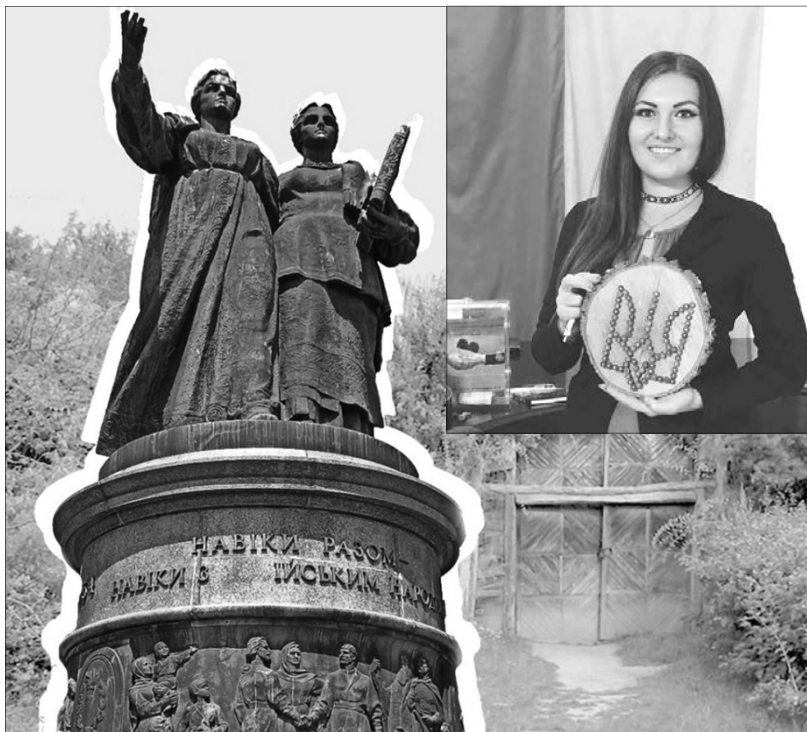
Монумент «возз'єднанню України з росією» в Переяславі має бути демонтований!

Наша держава повинна остаточно очиститись від численних пам'яток пропаганди, які нав'язують думку про дружбу москви і Києва та братні народи

Ольга СОКОЛОВА

Про це заявила народна депутатка з фракції «Європейська Солідарність» Софія Федина. За її словами, після жаклих злочинів, які вчинили рашисти в Бучі, Гостомелі та Ірпені, ніхто не має права «заважати змінювати реальність московську на українську». «Як це було зроблено у Харкові, коли відомий пам'ятник Жукову завалили. Мер намагався воювати, що Жукова треба зберегти, а зараз відсторонився і його вже нема — і Слава Богу», — сказала вона.

Народна депутатка повідомила, що до неї звернулися активні громадяни щодо пам'ятника в Переяславі: «У цих реаліях, які ми маємо з московською агресією, навіщо має стояти одоробло так званої «вічної дружби» з москвою. Зараз саме час владі на місцях зорієнтуватися, передислокувати пам'ятник, відправити його на московське болото або що кудись. Але йому точно не місце в українському місті, яке є прикладом

Софія Федина: після декомунізації потрібна дерусифікація.

нескореності багатьох його захисників, які боронять Україну від московської агресії, навали і вбивць».

Нагадаємо, що 23 лютого 2022 року — за день до війни (!) —

на громадських слуханнях 80% громади Переяслава підтримали ідею демонтажу «Монумента відзначення 300-річчя возз'єднання України з росією».

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

У підвалі Маріуполя померла 91-річна жінка, яка пережила Голокост

Через вісімдесят років після порятунку від нацистів Ванда Семенівна Об'єдкова загинула під час війни із росією

Василь КІТ

Наприкінці життя вона хотіла знати лише одне: «Чому це відбувається знову?». «У 10 літ Ванда Об'єдкова ховалася від німців у підвалі у Маріуполі. Через 81 рік вона померла у підвалі в тому самому місті, ховаючись від російських військ», — йдеться у повідомленні музею Аушвіц-Біркенау.

Жінка народилася в Маріуполі у 1930-му і пережила нацистське нашествя, яке забрало її матір та рідних. Вона була активною членкинею єврейської громади Маріуполя. 4 квітня ця добра і життєрадісна людина померла в морозному підвалі багатостраждального міста-мученика. Її донька Лариса розповіла журналістам про те, що мама в останні свої дні бачила неймовірні жахи. Старенька не могла вже ходити і тихенько згасала під вибухи російських бомб. Після смерті Ванди Семенівни Лариса та її чоловік, ризикуючи життям, поховали її у громадському парку за кілометр від Азовського моря. На щастя, самій Ларисі із сім'єю вдалося вирватись з пекла, і зараз вони перебувають у безпечному місці.

Не маємо права забути жодного злочину і звірства рашистів.

● НАРЕШТІ!

У Рівному пиво «Жигулівське» отримало нову стару назву

Для цього тамтешній пивзавод організував конкурс, на який надійшло понад 16 тисяч пропозицій!

Наталка ЧОВНИК

Серед найпопулярніших — «Байрактар», «Козацьке», «Бандерівське», «Чорнобаївське», «Джевелін», «Кров москаля». Однак конкурсна комісія зупинилась на назві «Віденське», яка теж часто зустрічалась. Відтак, за словами директора заводу Мар'яна Годи, призовий фонд був розділений між 54 переможцями, які запропонували назву «Віденське». Усі вони отримали по 5 тисяч гривень. Цікаво, що автором цього рецепта пива був австрійський пивовар Альфред фон Вакано. До радянських часів воно мало назву «Віденське». Однак радянська влада вирішила, що ця назва буржуазна, тому перейменувала напій на «Жигулівське». Тобто, пиво фактично повернули стару назву.

● ПРЯМА МОВА

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент України, лідер «Європейської Солідарності», передав капеланам Православної церкви України бронезилети, які захищатимуть їх на передовій:

На Православну церкву України зараз покладена величезна місія. Час розставити все по своїх місцях, і показав, що несла російська церква в Україні. Капелани ПЦУ зараз у пеклі війни поряд з нашими військовими. Вони надихають їх на відсіч агресору, підтримують дух і віру в перемогу. Адже Бог з нами! Для Фонду Порошенка та ГО «Справа Громад» велика радість мати можливість надати капеланам впевненість і захист. Хай Бог береже наших захисників. А ворог хай іде дорогою за крейсером «Москва».

● ВОЄННА РЕЛІКВІЯ

Foto is cairty ukr.net.

Стілізоване зображення цього півника, яке зараз набуває популярності, означає стояти, попри все, і не здаватись.

Символ стійкості українців: кухонну шафу з півником із Бородянки передано до музею

У цьому місті на Київщині рятувальники змогли акуратно демонтувати кухонну шафу із керамічним півником, які дивом вціліли після обстрілу рашистами, коли попадали сусідні стіни

Тепер, коли українці хочуть побажати один одному стійкості, то кажуть: «Будь як бородянківський півник».

Лія ЛІС

Тепер ці артефакти зберігатимуться в Національному музеї Революції гідності. Роботи з демонтажу провели після того, як на це дала згоду господиня квартири. «Проведено культурну «спецоперацію» з музеєфікації легендарної кухонної шафи та збереження всього її вмісту. Разом із шафою передано декоративного керамічного півника, який вистояв під час вибуху рашистської авіабомби», — зазначили в пресслужбі музею. І додали, що навколишня місцевість, руїни будівель та сама вціліла стіна з шафою були задокументовані за допомогою дрону для створення 3-D моделі. Це потрібно, щоб у подальшому повністю відтворити всі деталі, пов'язані з цим символом стійкості та зберегти пам'ять про це місце. Зазначимо, що власниця квартири в Бородянці, в якій уціліла шафа з посудом та керамічним півником, жива. Жінка змогла евакуюватись із охопленого війною міста та переїхати на захід України.

А автором цього півника є Прокіп Бидасюк, який був майстром художньої кераміки у Васильковці ще в середині минулого століття. Його роботи зберігаються у Національному музеї українського народного декоративного мистецтва. «Наша васильківська майоліка, крихкий твір скульптора Прокопа Бидасюка вистояв — уцілів та вистояв, і ми зможемо!» — так про цю історію відгукнулася журналістка Оксана Данченко.

До речі, «бородянківські півники» тепер є і в прем'єр-міністра Великої Британії Бориса Джонсона та Президента України Володимира Зеленського. Вони отримали їх у подарунок під час знакової прогулянки Києвом, коли Джонсон прибув у нашу столицю після того, як українські війська прогнали ворога з-під її стін.

КОМЕНТАР

Марія БУРМАКА, співачка:

«Зараз триває боротьба не тільки за територію, але й за історію, цінності, за наш культурний код. Тепер знаємо, що вороги хочуть знищити українство. Наше завдання — відстояти його й зберегти. А воно зберігається в культурі. Україн важливо тим, хто є пластом сучасної української культури — музики, живопису, архітектури, скульптури, — це все продовжувати відроджувати. Навіть «Васильківська майоліка», яка виготовила цього півника, який вистояв. Зараз усі хочуть мати такого півника. Це теж частина нашої культури».

● КОЗАК ІЗ ПЕРЕДОВОЇ

Ангел, бо рятує Україну від путінських чортів

Ранок 24 лютого для штаб-сержанта Романа Гришака розпочався з команди зайняти оборону та не допустити прориву противника. З того моменту, як прийняли перший бій, напруга для всього підрозділу не знижується і той «ранок» тягнеться вже майже два місяці. Завдяки впевненим та професійним діям Романа було неодноразово зупинено просування ворога та завдано суттєвих втрат в особовому складі й техніці на Сумщині, зокрема поблизу Глухова, Батурина та на інших позиціях

Фото із сайту armyinform.com.ua.

Роман впевнений, що наші діти житимуть у нормальній країні та з правильними цінностями.

Наталія ЗАДВЕРНЯК,
кореспондент АрміяInform

На бойовий шлях Ангел, таке псевдо в Романа Гришака, змушений був вийти ще у 2014-му. Тоді сумчанин Роман Гришак, який у 1999 році здобув фах фельдшера, добровільно пішов під час першої хвилі мобілізації, щоб відстоювати незалежність своєї держави. Спочатку перебував у Сумському прикордонному загоні, і вже навесні 2014-го підрозділ був відряджений для підсилення до луганських прикордонників.

Згодом Роман поповнив лави 58-ї мотопіхотної бригади, де обіймав посаду командира відділення протитанкового кулеметного взводу одного

ти, на щастя, не вдалось. Хлопці змогли втримати позицію.

Завдяки відповідальності та рішучості Романа, який звик виконувати поставлені завдання за будь-яких умов, він став для своїх підлеглих не просто взірцем для наслідування, а й справжнім ангелом-охоронцем.

Нині ж у боротьбі проти рашистів досвідчений штаб-сержант знову проявив себе як вмілий командир.

— Для військових це широкомасштабне вторгнення теж

геть іншими людьми, — говорить Роман.

Він також запевняє, що найбільшим випробуванням для кожного українського захисника є переживання за своїх рідних та близьких.

— Моя дитина у трирічному віці підходить до дружини зі словами: «Мамо, не бійся, це стріляють далеко від нас». Вона ще не вміє добре говорити, але чудово знає, куди треба бігти в разі обстрілу. Це найстрашніше, — ділиться думками Ангел.

Він також говорить, що ніхто з нас не звик до війни, бо до неї неможливо звикнути і пристосуватися. Але переконаний — завдяки єдності українців усі зрозуміли, що перемога для нас обов'язково настане.

— Головне для усіх зараз — триматися разом. Перемоги у війні — це далеко не швидкий процес, тому треба набратися терпіння, — каже військовий.

А ще Роман впевнений, що все зруйноване буде відбудовано, а наші діти вже житимуть у нормальній країні та з правильними цінностями. І саме такі, як він, сьогодні ціною власного життя виборюють право для України на її майбутнє.

Указом Президента України від 26 березня 2022 року штаб-сержанту Романові Гришаку присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка».

стало дуже переломним, адже люди звикли до позиційної війни на Донбасі, коли є певний комфорт: облаштовані позиції, обладнані вогневі точки, налагоджені всі види забезпечення, тепло-добро. А тут уже геть інші завдання, потрібно швидко приймати рішення, від яких залежить не одне життя. Ось люди і показують себе із найкращого боку, проявляється справжня сутність як військових, так і цивільних. Ті, хто раніше не дуже вирізнявся зібраністю та цілеспрямованістю, виявляються

— Головне для усіх зараз — триматися разом. Перемоги у війні — це далеко не швидкий процес, тому треба набратися терпіння, — каже військовий.

з підрозділів. У той час тривали активні бойові дії в місті Авдіївка Ясинуватського району. Гарячі серпневі дні 2016 року. Тоді підрозділи вже були виведені на правий фланг, ближче до шахти «Бутівка». Бійці заходили на нові позиції, окопувались, закріплювались на території. Але ворог почав гатити з важкого озброєння. Певний час тривав мінометний обстріл мінами 120 мм з боку «Мельниці». Окупанти спробували підключити танки з наміром вибити цю бригаду. Але їм те зроби-

● ОБЛИЧЧЯ «РУСКОГО МІРА»

Фото із сайту obozrevatel.com.

Сподіваємось, що на собаку Охлобистіна чекатиме на нашій землі собача смерть. Нехай пробачать нас усі невинні пси за таке порівняння.

«Ми підірвемо цей світ! Ми всіх уб'ємо!»

Російський актор і путінський прихвостень Іван Охлобистін (на фото) іде воювати в Україну

Лія ЛІС

Посіпака повідомив, що 30 років разом із усіма росіянами чекав на можливість «вбити тих, хто їх принижував».

«Я ось виїжджаю на бойові дії і всіх обдзвоню. Бо, мені здається, я не повернусь. Тому ти мене пробач там за все, коли що було... Може, я інвалідом буду... Через Ростов їдемо, два конвої — з гуманітаркою там... Відвезу, а потім воювати! Ти ж росіянин! Я навіть не знаю, як тобі пояснити... Це кльово! У нас зараз у всіх таке піднесення! Таке щастя! Ми підірвемо цей світ! Ми всіх уб'ємо!» — з такими словами Охлобистін звернувся до письменника Олександра Ніконова.

Пан Ніконов розповів, що актор зателефонував йому у стані алкогольного сп'яніння і, ймовірно, не контролював свої слова. Навіть коли письменник сказав, що росія вже прогнала цю війну, актор продовжив запевняти його у зворотньому, хоча й не виключав такої можливості.

«Навіть якщо трапиться немож-

ливе, і ми програємо, це означає, що разом з нами програє весь світ. Нічого не буде! Буде великий нуль. І ми всі готові до цього апокаліпсису!»

Мені здається, я не повернусь. Тому ти мене пробач там за все, коли що було... Може, я інвалідом буду...

Весь народ згоден. І ти не уявляєш, до якої міри! В єдиному пориві! Всі, з ким я говорив, всі за перемогу! Поети, художники... Ми вб'ємо всіх! Нам не потрібен такий світ, в якому немає нашої перемоги... Ми чекали на це тридцять років. Тридцять років нас принижували. І тепер таке щастя... нарешті, Господи, я поїду туди», — продовжив Охлобистін.

Що ж, побажаємо актору швидше дістатися місця призначення, адже українського чорнозему вистачить на всіх кацапів.

● ПРЯМА МОВА

Борис ФІЛАТОВ, мер Дніпра, побував у Чернівцях, і його обурила поведінка деяких переселенців:

Дівчата з мелірованим волоссям з собачками під пахвою та у плюшевих костюмах «Джусі Кутюр»... Хлопчики у «підстрелених» штанах та з ноутбукми, які окупували всі заклади громадського харчування. Діти, що кричать і бігають по столах при повному потуранні батьків. Тотальне порушення автотомобілями ПДР... І місцеві дівчата з чорними обличчями й колами під очима, які цілодобово не сплять у волонтерському центрі. Я все розумію... Але якщо ви приїхали в гості, отримали дах та захист, то не думайте, що ваші плюшеві костюми, балувані діти та п'яні родичі — це правильно. Правильно, це коли ви приходите до місцевої влади чи до волонтерів і питаєте: «А чим ми можемо допомогти?»

● БОЛИТЬ!

Фото з Instagram-сторінки Марини ДЯЧЕНКО.

Такими запам'ятають рідні Марину та її доньку й сина.

Катруся готувалася виступити в Києві на престижному турнірі з художньої гімнастики на Кубок Дерюгіних.

«Тато з донькою загинули від удару ракети по будинку, а мати з сином — у розбомбленій лікарні»

Трагедія української родини із Маріуполя

Марина ЛУГОВА

«ВОНА МРІЯЛА СТАТИ ОЛІМПІЙСЬКОЮ ЧЕМПІОНКОЮ»
Катерині Дяченко пророчили велике майбутнє у художній гімнастиці та називали «дівчинкою-ураганом». Тендітна, гарна, граціозна — саме такою запам'ятали рідні та близькі 10-річну Катю, життя якої обірвала російська ракета.

— Ми з родиною Дяченків гарно товаришували, бо моя дочка та Катруся разом займа-

лися художньою гімнастикою. Дівчинка ходила до шостого класу, була відмінницею. Одне слово, талановита дитина. У спорт прийшла у вісім років. Спочатку займалася в іншому клубі, а півтора року тому перейшла до нас. Катя завжди здобувала перемоги на чемпіонатах, — розповідає подруга загиблої родини Олена Власова. — Раділа, що нещодавно у Львові на міжнародному турнірі здобула золоту медаль. Їй пошили новий костюм, й вона неймовірно гарно виступила з булавами. Як згадую це все, то постійно плачу. А ще ця дівчинка завжди

нянчилася з молодшою групою, наче старша сестричка. Куди б ми не поїхали, вона придумувала ігри, розважала. Ми всі займалися в окремих групах, але Катю так всі любили, що завжди запрошували на дні народження. Вона мріяла стати олімпійською чемпіонкою. Ви б бачили її витримку. Тренер покричить, а в неї завжди все гарно. У березні Катруся готувалася виступити в Києві на престижному турнірі з художньої гімнастики на Кубок Дерюгіних, влітку її запрошували на турнір до Іспанії. Дівчинка готувалася, але клята рашистська орда все зруйнува-

— Найбільше постраждали поверхи від шостого до дев'ятого. Впали плити. Дівчинка та її тато Олександр загинули миттєво під завалами. Все це відбулось на очах мами та братика Артемка. Вони дивом залишилися живими, хоча психічний стан жінки, яка не отримала ушкоджень тіла, був вкрай важким. Її та сина доставили до дитячої травматології, бо 8-річному хлопчику сильно перебило ноги. Знаю, що їх провідували у закладі сусіди, привозили речі. Але в ніч на 17 березня рашисти нанесли авіаудар і по дитячій лікарні, де перебували Марина з дитиною. Ми до останнього сподівалися, що це неправда, та волонтери підтвердили, що сталося непоправне. На жаль, ніхто не вижив. Витягнути ні Катю з татом, ні її маму та братика досі не змогли. Усі під завалами, усі вже поховані...

«ЄДИНА, ХТО ВИЖИВ У РОДИНІ, — ЦЕ СОБАЧКА БАСЯ ПОРОДИ БІГЛЬ»

Песика батьки подарували Катерині після перемоги на змаганнях в Одесі. Олена Власова пригадує:

— Такий самий подарунок зробили і ми своїй доньці. І ось дівчатка після уроків вигулювали своїх песиків і не могли ними наїшитися, адже це була їхня мрія. Нині ж Басю бачать на вулиці поблизу будинку загиблих. Вона бігає та скавучить, наче розшукує рідних їй людей, не розуміючи, що вулиці Маріуполя вже наповнені смертю, а не радістю.

За словами Олени, вони також залишили рідне місто, хоч це було вкрай складно. Жінка каже:

— Коли почалась війна, я з дочкою теж була у лікарні. Вона перебувала у дуже важкому стані. Та ми змушені були тікати заради свого життя. Я виїхала з Маріуполя 15 березня — там неможливо знаходитися, бо ж не вийдеш навіть на вулицю. Моя дочка досі у складному психічному стані. Дай Боже, щоб більше нікого такого не пережив. Я не думала, що у XXI столітті топитиму сніг, аби приготувати їжу, щоб нагодувати малечу, яка мерзла у підвалах. Нехай горять пунтінські рашисти та він сам у пеклі!

Джерело: fakty.ua

Впали плити. Дівчинка та її тато Олександр загинули миттєво під завалами. Все це відбулось на очах мами та братика Артемка.

ла, знищила, за що буде проклята навки.

10 березня, за словами Олени Власової, вся родина Дяченків була вдома, але ввечері стався авіаудар по їхньому будинку на вулиці Троїцькій, 32. Співбесідниця розповіла:

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Два дні йшов лісом із кулею в серці

Неймовірна історія молодого військового, якому медики провели унікальну операцію на серці зі щасливим фіналом

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Російські загарбники схопили та розстріляли 20-річного бійця Володимира Гордієнка, але він залишився живим. Два дні поранений хлопець добирався лісом до своєї, долаючи нестерпний біль. І тільки після спілкування з медиками дізнався, що куля влучила йому в саме серце.

У Києві, в лікарні «Феофанія», білоруські та українські лікарі вперше (!) провели унікальну операцію: не зупиняючи серце, дістали з нього кулю. Так вони врятували життя українському військовому Володимирі Гордієнку.

Як виявилось, боеприпас застряг у задній стінці серця. Оперував молодого бійця кардіохірург Ігор Валерійович Білоцерковський разом із бригадою медиків. Коли після оприлюднення запитали пацієнта про його самопочуття, у відповідь почувли: «Чесно кажучи, я не сподівався, що виживу. Прокинувшись на операційному столі після наркозу і почувши лікареве «Операцію закінчено», просто не повірив. Тепер треба відновлюватися — і знову у стрій».

Хірургічне втручання було настільки успішним, що вже наступного дня хлопець став на ноги.

Фото із сайту moz.gov.ua.

Фрагмент кулі, витягнутий із серця солдата.

До слова, попри воєнний час, у столиці киянам проводять операції на серці, суглобах, очах.

Поранення Володимира могло призвести до наскрізного отвору у серці або спровокувати інсульт.

● ДО СЛІЗ

Нехай Бог береже тебе, козаче!

«Мамо, я побачив стільки болю, але не зламаюся ніколи»

Світлина закривавлених рук медика «Азову» з Маріуполя до болю розчулила українців

Лія ЛІС

Мережею активно шириться промовиста та емоційна фотографія, яку зробив один із військових лікарів «Азову», який перебуває у Маріуполі і мужньо захищає найгарячішу точку нашої країни.

На кадрі, яким медик поділився в своєму Instagram, зображені його закривавлені руки у рукавицях, які він склав у формі серця.

«Передайте мій мамі слова: я побачив стільки болю, але не зламаюся ніколи», — підписав знімок лікар.

Ця світлина викликала море емоцій у українців: «Молимося за вас щодня. Тримайтеся, рідні!», «Дякуємо, Герої! Ми на вас чекаємо, щоб обійняти кожного», «Тримайтеся! За вами Україна. Ви вистійте! І ніяка падаля вас не зламає».

Зазначимо, що батальйон «Азов» разом із морськими піхотинцями і цивільними залишаються заблокованими на «Азовсталі», — останній незахопленій окупантами ділянці міста. Поки вони там, Маріуполь — це Україна.

Фото — dr.livese / Instagram.

Закривавлені руки у формі серця — це світлина, про яку ми пам'ятатимемо багато років.

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

«Ефект магnezії»: лікар Комаровський пояснив, куди «зник» коронавірус

Після початку російської агресії українці перестали цікавитися динамікою поширення COVID. Однак це не означає, що нам вдалося побороти хворобу, вона просто відійшла на другий план. Так відбувається завжди, коли під впливом нової, гострішої проблеми людина забуває про попередню, вважає відомий лікар із Харкова

Юлія ЛУГОВА

На підтвердження своїх слів медик наводить приклад: вас мучить сильний головний біль, і щоб зняти його, потрібно зробити укол магnezії. Але місце ін'єкції невдовзі починає боліти так, що про мігрень забуваєш повністю. Це і є «ефект магnezії», який сьогодні повною мірою проявляється у зв'язку з війною. Варвар-

Фото із сайту rbk.ua.

STYLER ПІСЬО-УКРАЇНА

Війна та втрати «б'ють» по психіці так, що про COVID-19 всі забули, вважає відомий український лікар.

що COVID-19 уже не проблема.

— Однак насправді багато людей, як і раніше, хворіють на коронавірус. Ті, хто був у групі ризику, у ній і залишився, — каже Євген Комаровський. — Наприклад, у китайському Шанхаї фіксують різке погіршення ситуації — значно зросли захворюваність та смертність. В Україні, за даними епідеміологів, рівень інфікування коронавірусом також залишається високим — щодоби реєструється близько 5000 нових випадків. При цьому медики визнають, що реальна кількість хворих значно більша, адже лікарі та медсестри зараз насамперед зайняті пораненими.

Крім цього, Комаровський наголошує, що для постковідного періоду характерні депресії та синдром панічних атак. Щоб полегшити ці стани, людям потрібно приймати антидепресанти. Раніше вважалося, що призначити їх можуть тільки психіатр чи психотерапевт, яких у воєнний час знайти непрості.

— Однак насправді антидепресанти може виписати будь-який лікар, — наголошує доктор Комаровський. — Важливо тільки правильно підібрати препарат та попередити пацієнта про побічні ефекти.

Джерело: fakty.ua.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!
Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень!
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Рознажись про акцію сусідам!

● СІМ «Я»

Коли рятує режим дня

— Мам, може, даси мені телефон погратися? — найменшенький запитально дивиться на мене, а я показую на годинник

Оксана КОВАЛЕНКО, мама

Якось так сталося, що я влипла в поширену нині халепу, коли не маєш сили сказати дитині, що час відкласти телефон. Бо ж сама у цей час проводжу час із гаджетом (начебто моя щоденна поінформованість про воєнні події зможе поліпшити ситуацію в Україні). Врешті-решт я зауважила, що малий не просто питає, чи можна пограти у гру, а вже вимагав. Що ж, війна війною, а дисципліна дисципліною, тож стала міркувати, як повернути здані позиції або, як пишуть психологи, чітко встановлені межі.

Ми домовилися з малим, що він гратиме по пів години три рази на день. Звісно, оголосити це легше, аніж дотримуватися. Малі хитруни знають, коли найліпше про щось просити: мама може порушити своє слово, як робити щось дуже важливе і в цей час ти починаєш їй заважати; вона здасться, якщо прийшли гості або дуже-дуже втомлена чи знервована. Мій син кілька разів вигравав, використовуючи такий досвід, — і це було погано, бо в ігроманії ми дуже швидко повернулися на попередні позиції, а, крім того, він збагнув, що мама може не дотримати даного слова. Врятував режим дня. У звичний перелік буденних подій я «вписала» гру на телефоні: прив'язала її до прийомів їжі (в середньому через годину). І син це прийняв. А щоб не виникла навіть найменше спокуса порушити свій же закон, треба тримати перед очима те, що вразило найбільше в поведінці дитини, для якої смартфон поволи стає всесвітлом. Для мене це катастрофічне зменшення бажання гратися звичайними іграшками... Це так не по-дитячому, як і роздуми п'ятилітки про те, що путін та гітлер — великі друзі...

Фото із сайту encrypted-tbn0.gstatic.com.

«Війна — війною, а дисципліна — дисципліною».

Маєте чим поділитися — пишьте. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або tsikava.gazeta@gmail.com, а пошта: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».

● МАМАМ НА ЗАМІТКУ

Чим зайняти дитину у сховищі, в черзі, в дорозі...

Коли під рукою нема олівців, Lego, планшета... Коли є лише мама, якій варто відволіктися від новин та тривог, і дитина 3–6 років, яка нудьгує без своїх забавок і зчитує мамин стан... Навіть у такій ситуації можна знайти вихід і запропонувати малюкові захопливу гру

Лада ЕНДРЕСЕН, дитячий психолог

1. Що спільного? Завдання — по черзі називати, чим подібні два предмети. Наприклад: «Що спільного в огірка і динозавра?» — «Вони можуть бути зеленими». «Що спільного у бджоли і літака?» — «Вони здатні літати».

2. Складайка: вказуємо, з чого складається той чи інший предмет або явище. Наприклад: «З чого складається стільчик?» — «Із сидіння, спинки та чотирьох ніжок».

3. Четвертий зайвий. Наше завдання — назвати три предмети, об'єднані чимось спільним, і один зовсім інакший. Наприклад: «Джинси, футболка, кросівки, помідор. Яке слово тут зайве?».

4. Хто ким був раніше? Наприклад: «Чим раніше була калужа?» — «Дощиком». «Чим раніше було морозиво?» — «Цукром, молоком...»

5. Що буде, якщо...? Ця гра допоможе розвивати у дитини причинно-наслідкові зв'язки й уяву. Наприклад: «Що буде, якщо не зачинити дверцята холодильника?», «Що буде, якщо не вимкнути кран з водою?», «Що буде, якщо не буде птахів?» (буде більше комах).

6. Порівнялка. Завдання — називати і порівнювати предмети навколо. Наприклад: «Що вище: будинок чи паркан?», «Що ближче до нас: червона машина чи біла?», «Де більше людей: в магазині чи в ліфті?», «Що їде швидше: поїзд чи ліфт?».

Фото із сайту dw.com.

Гра допоможе розвивати у дитини причинно-наслідкові зв'язки й уяву.

7. Окомір. Вимірюємо відстань у кроках велетня і мурашки до певного об'єкта. Наприклад: «Мій окомір мені підказує, що до дверей/магазину/дерева — 15 велетеньських кроків і два мурашиних».

8. Відгадайка. Наше завдання — разом

Граючи, не шкодуйте слів підтримки синам і донькам. Бо їхня самооцінка в дорослому житті — це той погляд, яким ми на них дивимось зараз.

відгадувати, хто куди йде, чого хоче, ким стане, коли виросте тощо. Наприклад: «Дивись, он дівчинка йде. Як думаєш, чим вона зранку снідала? А про що вона мріє? Чому? А чого вона боїться?» (Тут слід уважно слухати, бо дитина з великою ймовірністю говоритиме про себе).

9. Загадайка. По черзі загадуємо предмети навкруги і не тільки. Наприклад: «Я загадала щось, що справа від мене, жовтого ко-

льору і має прямокутну форму» або «Що має чотири колеса і возить пасажирів?»

10. Тварини. Називаєте тварину/птаха, а дитина каже, чим вона вкрита: пір'ям, хутром чи шкірою.

11. Спільна історія. Разом із дитиною речення за реченням по черзі складаємо спільну казку. Наприклад, ви кажете: «Якось жив на світі краб на ім'я Кука. Який він був?» Дитина: «Великий і червоний». Далі по черзі розповідаєте, де він жив, що любив, як знайомився з друзями тощо. Вплітайте сюди інтереси нашої дитини.

12. Прислухайка. Завдання — мовчки протягом хвилини-двох прислухатися до звуків навкруги. Наприклад, цокання годинника, чиєсь дихання, краплі дощу тощо. Виграє той, хто нарачує максимальну кількість звуків.

13. Плескалка. По черзі називаємо 5 друзів, динозаврів, супергероїв, машин, страв тощо. І щоразу плескаємо у долоні.

14. Суперсила. Запитуємо одне одного про суперсилу. Наприклад: «Яка у тебе суперсила?» — «Я вмію готувати смачні млинці з медом і сметаною! А у тебе?».

Граючи, не шкодуйте слів підтримки синам і донькам. Бо їхня самооцінка в дорослому житті — це той погляд, яким ми на них дивимось зараз.

● ОСЬ ТАК!

У Німеччині російському кабану Путіну дали нову кличку

«Жодна свиня не заслуговує на ім'я нелюдського виро́дка», — заявив працівник парку дикої природи в Баварії Еккард Міккіш

Василь КІТ

Кабан Путін з'явився у парку три роки тому, його привезли з росії. У порівнянні зі своїми європейськими родичами свиня важила у півтора раза більше — майже 200 кг. Після повномасштабного нападу кремля на Україну співробітник парку

Еккард Міккіш запропонував перейменувати вихованця, оскільки «жодна свиня не заслуговує на ім'я нелюдського виро́дка».

За час конкурсу люди надіслали 2700 варіантів нової клички. Серед пропозицій, які набрали найбільше голосів, були імена Ігор, Фредерік, Мир і Густл. Дехто пропонував назвати дику свиню Зеленьким або Кличком. Але, зрештою, найбільше людей проголосувало за Еберхофера — на честь поліцейського з популярної у Баварії серії книг.

А після цього працівники парку влаштували «помпезну свинячу трапезу».

Фото із сайту 24tv.ua.

«Жодна свиня не заслуговує на ім'я нелюдського виро́дка».

● КРИЛА, ОБПАЛЕНІ ВІЙНОЮ

Як у «Рукавичці»: бабуся прийняла в своїй хаті 5 родин переселенців

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана СКРИПАЛЬ

«МІ ВАМ ШИШЕК В ЛЕСУ НАСОБИРАЄМ І НАВАРИМ»

Спілкуючись із журналістами та згадуючи, як вирвалися з пекла, жінки не стримують сліз. Адже їхні чоловіки залишилися боронити рідний край, а от їм із дітьми дивом вдалося вибратися.

Одна з переселенок, пані Вікторія, розповіла, що втекла з дворічною донькою та шестирічним синочком з окупованого містечка на Київщині. Три дні з дітьми пробиралися лісами й полями до території, контрольованої українськими захисниками. До того 21 день родина ховалася в підвалі. А щоб вижити, прийняли найскладніше рішення — чим швидше звідси вибиратися. Вдома лишилися батьки та інші родичі, жінка дуже за них хвилюється.

Вона розповіла, що рашисти поведилися, як нелюди. Вони навмисно спалили там щонайменше 5 будинків. Коли місцеві казали ненажерливим окупантам, що самим нема чого їсти, ті знущалися: «Если вам нечего кушать, мы вам шишек в лесу собираем и варим».

Інша жінка, заливаючись слізьми, каже, що рашисти вбили половину її родичів.

Тікаючи від війни, вимушені переселенці брали з собою мінімум речей. Та одна з мам не забула синову вишиванку. «А як це я її залишу? Це дідуся подарував».

Дітям тут спокійно, кажуть матері, є де гуляти, а головне — безпечно. Вони відволікаються від війни, а дорослі моляться і вірять у те, що Україна переможе, їхні будинки вціліють і вони таки повернуться додому.

«ПЕРЕСЕЛЕНЦІ МЕНЕ ВРЯТУВАЛИ»

І, на щастя, таких родин, які приймають тимчасово переміщених осіб, як

Пані Стефанія з Прикарпаття: «Я як зустріла тих шість діточок маленьких — Боже, то були такі плачі, такі обійми».

рідних, чимало. Невимовно зворушує й історія пані Стефанії з Прикарпаття, яка від початку активної фази російсько-

«Такого ставлення до себе від зовсім незнайомої людини ми зовсім не очікували. Отак приїжджаєш — і одразу почувашся, як у бабусі в селі.»

української війни дала дах над головою уже понад 25 переселенцям із Києва та Харкова.

Більшість із них лише ночують одну ніч в жінки й на ранок їдуть далі, але все ж одна сім'я залишилася. Це — Наталія із сином Сергієм із Києва. Вони під обстрілами втікали зі столиці. Кажуть, що господиня ставиться до них дуже те-

пло. На кухні чергують позмінно — по черзі готують їжу, а обідають як справжня сім'я. «Такого ставлення до себе від зовсім незнайомої людини ми зовсім не очікували. Отак приїжджаєш — і одразу почувашся, як у бабусі в селі», — каже Сергій.

Згадуючи людей, яких прийняла у себе вдома, пані Стефанія зі слезами говорить: «Я як їх зустріла — Боже, то були такі плачі, такі обійми. Шестеро діточок маленьких — плачуть, налякані так, що слова сказати не можуть. Розумієте? Ми так наплакалися. Приїхали о 04:30 вночі. Я за ніч каструлю борщу наварила, плов приготувала. Думаю — люди з дороги, треба нагодувати. Вони навіть чай не пили — одразу полягали спати».

Жінка нещодавно овдовіла, тож каже, що переселенці є для неї розрадою: «Вони мене й врятували. Знаєте, як то тяжко самій після похорону в чотирьох стінах залишатися. Але люди були — то й не було коли сумувати й лякатися».

За матеріалами: ТСН, ТуткаТамка.

● УВАГА, ВІКТОРИНА!

Жмеринка за допомогою Луцька ударила по путіну!

Масмо першого волонтера, який заробив 200 гривень завдяки своєму інтелекту – це Анатолій Скальта із Вінниччини

Грицько ГАРБУЗ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-2»

«Не все те золото, що блищить»; антилюбов; гола й одягнута; «грілка»; №2; особлива сестра відомої квіткової рослини, чоловіка якого іменують по-іспанськом; лікарка – і травматологиня, і процедурниця, хоч і колишня отрута; українська повстанка; наочність для стратега, друг якого носить апостольське ім'я... Донька землі, навіть вогню, яка продовжила себе вже і в космосі.

Поєднайте ці, на перший погляд, непоєднані поєднання – і ви впізнаєте її.

Що ми захоvalи у гранатобузі?

Слово-відповідь «Картопля» (кілька підказок для розгадування: «№2 – другий хліб», планування бою за допомогою бульбін від Чапаєва і Петьки, «Любов не картопля, не викинеш у віконце...») ми отримали лише від одного учасника – **Анатолія Скальта із міста Жмеринки Вінницької області**. Віват, пане Анатолію! Ваші чесно зароблені 200 гривень (100 – від «Волині-нової» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні») ми перерахуємо на підтримку Збройних сил України. А від нас до вас надійде маленький подарунок із Волині.

Що ж, переможця оголосили – час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-5»

Ласо, забрало, телефон, коні, велосипед... Ці речі не раз згадуються в цьому всесвітньо відомому творі, головний герой якого носить прізвисько, що нагадує нам твір Івана Карпенка-Карого. А народився він у краї, який у називному відмінку однини можна скласти за допомогою такого алгоритму: н(2), и(1), у(1), о(1), т(2), к(3), е(1).

А ще в цьому творі – першій машині часу в літературі – задується вид спорту, який мав замінити жорстокі баталії – тодішню моду. Він дуже популярний і нині в країні, яка є нашим великим другом. Але не в Україні.

Що за назву спорту ми захоvalи в гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 8 травня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 – від «Волині-нової» і 100 – від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

Б'ємо путіна на всіх фронтах!

Усміхніться!

:))):))

Можна безкінечно дивитися, як тече вода, як горить вогонь, а тепер ще й на те, як палають російські танки та БМП.

:))):))

У Москві затримали на мітингу чоловіка з плакатом «Х**ло». У рапорті записали: «оскорбленіє президента».

Затриманий:

— Так а где тут про президента?

Мент:

— А то ми не знаєм, кто у нас х**ло.

:))):))

— Не пийте воду з цього ставка, туди лайно з усього села стікає.

— Што ви гаваріте? Гаваріте па рускі, я вас не пнімаю.

— Я кажу — двома руками черпай!

:))):))

Як показало недавнє соціологічне опитування ВЦЮМ, три чверті росіян почувашся щасливими.

А решта не п'є.

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».
Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.
Зареєстрована 6 листопада 2017 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймально – (0332) 72-38-94, з питань реклами – (0332)77-07-70, приватних оголошень – (0332)72-39-32, розповсюдження – (0332)72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 2 друковані аркуші **Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772** (для читачів Волинської області), **60312** (для читачів Рівненської області), **60307** (для читачів інших областей) Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р 06.11.2017 р. КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р. РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р. Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 674

● НАША ФІШКА

Євген КЛОПОТЕНКО: «І битва за борщ також важлива»

Проводячи 6 квітня акцію із приготування нашої національної страви у Львові, організатори ставили собі за мету зібрати кошти на 10 тисяч продуктивних наборів для тих співвітчизників, які перебувають у скрутних обставинах, для тих, хто змушений тимчасово покинути свої домівки. Однак проєкт «Український борщ єднання», підтриманий нашою діаспорою та міжнародною спільнотою, набув розголосу і впевнено крокує Європою: 13 квітня благодійний захід провели у Польщі, 18 — в Німеччині, у планах — 9 країн

Надія АНДРІЙЧУК

НЕ ТІЛЬКИ КУЛІНАРНІ, А Й ДИПЛОМАТИЧНІ ЗАВДАННЯ

У рамках акції голова ГО «Інститут культури України», відомий шеф-кухар Євген Клопотенко та дослідниця традицій української культури, координатор проєкту «Український борщ єднання» Марина Сobotюк презентують не просто наш улюблений найдок, страву національної кухні, а елемент нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО. Готуючи борщ для запрошених представників бізнесу, діаспори, дипломатів та всіх

«Через борщ презентуємо Україну, гуртуємо друзів та допомагаємо», — упевнені Євген Клопотенко та Марина Сobotюк.

війна з росією, а розумітимуть нашу ідентичність та культуру», — пояснив відомий шеф-кухар.

«ГОВОРИТИ НЕ ЛИШЕ ПРО БІЛЬ, А Й ПРО ТЕ ЦІННЕ І ПРЕКРАСНЕ, ЩО В НАС Є»

Мабуть, цілком логічно, що стартував кулінарно-благодійний

моги, адже, на переконання власника закладу, краще тихіше допомагати, ніж голосно говорити.

Наступним 18 квітня акцію «Український борщ єднання» зустріло німецьке місто Шверін. Тут захід відбувся на запрошення Українсько-німецького культурного центру «Січ», страву могли скуштувати не тільки запрошені бізнесмени, дипломати, представники української діаспори, а й усі охочі, адже мета акції — пригостити якомога більше людей українським борщем й навчити всіх його готувати, а також об'єднати світ для підтримки України.

Євген Клопотенко зазначає, що має за честь виконувати таку місію, водночас дотримується власного підходу в спілкуванні з іноземцями та інтерв'ю західним журналістам: «Кричати про біль, який зараз переживає Україна, — обов'язково. Але й обов'язково казати про те, які сильні українці. Які сміливі. Як ми єднаємося, щоб захистити свою землю. Важливо казати про те, чимне і прекрасне, що ми маємо: мистецтво, їжу, людей, культуру, історію. Наприклад, я кажу на закордон про українську їжу і про те, як єднуються шефи і ресторатори, щоб допомагати українцям. Це дає об'ємне розуміння України. Так, у нас багато болю і про це треба говорити. Але не забуваймо про красиве українське, бо це якраз те, заради чого ми боремося. Про це важливо пам'ятати українцям. Про це важливо знати іноземцям».

За матеріалами фейсбук-сторінки Євгена Клопотенка, сайтів ukrinform.ua, 12.kanal.com.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Ну що, по тарілочці екстремізму?

Тобто борщику! Саме цю страву, начебто «монополізовану» українцями, так люто обізвала на одному з брифінгів російського мз його речниця, «кандидатка історичних наук» марія захарова: «Український борщ — це нацизм та екстремізм у всіх його проявах». Та нехай собі казяться... А нам — нехай смакує!

Фото із сайту nta.ua.

Страва давно вже стала символом українських родин.

КЛАСИЧНИЙ

Інгредієнти: 2 л води, 400 г свинини або яловичини на кістці, 4–5 картоплин, 2 середні буряки, 1 морквина, 3 цибулини, 350 г свіжої капусти, 2 ст. л. томатної пасту, 4–5 ст. л. соняшникової олії, дрібка лимонної кислоти, сіль, лавровий лист, зелень — до смаку.

Приготування. Для бульйону влити в каструлю 2 л води, вкинути промите м'ясо, на середньому вогні довести до кипіння, зняти піну, накрити кришкою і варити на слабкому вогні годину-півтори. Тим часом приготувати засмажку. Буряк натерти на грубій тертці, моркву — на середній, цибулю пократити кубиками. У сковороді розігріти олію, висипати цибулю, підсмажити до м'якості, додати моркву, пасерувати 5 хвилин. Потом висипати буряк (для надання страві гарного насиченого кольору його можна притрусити лимонною кислотою або збризнути соком свіжого лимона). Протушувати овочі 10–15 хвилин, додати томатну пасту, перемішати й смажити ще 5–7 хвилин.

З каструлі вийняти м'ясо і викласти на тарілку, щоб схолонуло. У бульйон вкинути нашатковану капусту, через 7–10 хвилин додати нарізану соломкою картоплю. М'ясо відділити від кістки, пократити на порційні шматки і висипати в борщ. Посолити, заправити засмажкою, покласти лавровий лист і дрібно посічену зелень і варити під кришкою до готовності. Подавати борщ зі сметаною та зеленню.

ІЗ ЧОРНОСЛИВОМ ТА КОПЧЕНОЮ ГРУДИНКОЮ

Інгредієнти: 0,5 кг курятини, 2 стебла селери, 1 ріпчаста жовта цибулина, 1 кг буряків, 3 морквини, 1 головка часнику, пучок петрушки, 2 червоні цибулини, 400 г помідорів, 200 г чорносливу, 2 скл. квасолі, 50 мл олії, 400 г капусти, 200 г копченої свинячої грудинки, лавровий лист, сіль, чорний перець — за смаком.

Приготування. Квасолі попередньо замочити на кілька годин, потім перебрати і зварити майже до готовності. Промиту курятину разом із цибулиною, морквиною і селерою поставити на вогонь, після закипання зібрати шумовиння, тоді додати стебла петрушки, лавро-

вий лист, перець горошком і варити бульйон до готовності, після чого процідити. Буряк, моркву, капусту нарізати соломкою. Грудинку пократити дрібними кубиками, а червону цибулю — півкільцями. Розігріти пательню й обсмажити грудинку з невеликою кількістю олії, потім почергово всипати цибулю, моркву і буряк. Коли овочі стануть м'якими, додати нарізані помідори й чорнослив і тушкувати 10–12 хвилин. У киплячий бульйон перекласти зажарку, додати капусту і варити близько пів години. Тоді всипати квасолі, посолити, поперчити і варити ще хвилин 10. Насамкінець додати подрібнений часник і посічену зелень петрушки.

ЧЕРНІГІВСЬКИЙ НА ГРУШКАХ

Інгредієнти: 100 г сушених груш, 2–3 буряки, 5–7 картоплин, 3 ст. л. пшона, по 2 великі цибулини та морквини, по 200 г капусти і ріпи (або селери), 1 скл. квасолі, по 1 корінцю пастернаку та петрушки, 1 ст. л. томатної пасту (або 1 скл. квашених помідорів), 1 ст. л. оцту (чи лимонного соку), спеції, 150 мл олії, 150 г сала з часником.

Приготування. Грушки промити, залити 2 л води, довести до кипіння і варити 20–30 хвилин, вибрати їх шумівкою, у відвар висипати заздалегідь замочену квасолі, варити до готовності. Пшоно добре промити, залити 0,5 л води і зварити рідку кашу. Цибулю дрібно порізати кубиками, решту овочів натерти. Підсмажити до золотистого кольору цибулю, висипати моркву, селеру, петрушку, пастернак, протушувати до м'якості, додати буряк і оцет, тушкувати під кришкою, поки буряк не зм'якне. Якщо рідини замало, доливайте по ложці. Додати томатну пасту, трошки води і ще протушувати. Коли квасолі звариться, вкинути картоплю, нарізану кубиками, згодом — нашатковану капусту. Коли картопля буде готовою, додати тушковані буряки та пшоно, залишити мліти на плиті 30–40 хвилин.

До речі. Борщ готують пісним, але за бажанням до нього можна покласти сметани або сала з часником: шматочок його дрібно порізати, додати подрібнений часник та потовкти у ступці до однорідної маси, покласти на сковорідку, влити рідини з борщу, розмішати й перелити назад у каструлю.

окохих, популяризуючи українську кухню та консолідувати європейців на підтримку нашої держави, Євген бачить свою місію значно масштабнішою.

«Поки в Україні війна, люди всього світу про нас говорять. Їм цікаве все українське: як живемо, наша культура, мова, історія. Окрім того, що ми допомагаємо армії та постраждалим внаслідок російської агресії цивільним, нам важливо, щоб Україна після війни залишилася в культурному контексті світу. У нас зараз дуже важкий час, але водночас він сприяє впливанню української культури в світову. А щоб інтегруватися, потрібно найперше запропонувати щось просте. Якщо мільйони людей скушують борщ, який легко готується, то потім будуть асоціювати нашу країну з цією стравою. Я вірю, що нам усе вдасться, і через 5–7 років у світі не просто будуть згадувати, що Україна — це там, де була війна з росією, а розумітимуть нашу ідентичність та культуру.»

проект на теренах нашої сусідки Польщі — на запрошення «Товариства друзів України у Варшаві» й за підтримки вітчизняного Міністерства культури та інформаційної політики. Вранці Клопотенко ділився секретами приготування борщу у прямому ефірі національного польського каналу, водночас ставлячи собі за мету поширити інформацію про те, що коїть росія на українських територіях і як наш народ бореться за свою землю на всіх фронтах. Увечері ж, аби зібрати кошти на закупівлю сухих продуктів для постраждалих співвітчизників, знаний кулінар пригощав першою стравою представників бізнесу, дипломатичного корпусу та діаспори у варшавському сіті-кафе URBAN TASTE луцького ресторатора Романа Хорзова, де майже всі працівники — українці. Більш того — тут з перших днів війни знаходили прихисток біженці та розташувався пункт збору допо-